

'n Fijne en dankbare herinnering aan

Johan Linderhof

echtgenoot van Femie Mensink

Hij werd geboren op 30 april 1912 in de gemeente Lossler. Na een langdurige ziekte is hij uitgestreden, maar tevreden, gestorven in zijn eigen huis aan de Oude Weerseloseweg op 15 mei 1991.

Op de dag vóór Pinksteren hebben we afscheid van hem genomen tijdens een Eucharistieviering in de Drieëenheidskerk, waarna we hem begeleid hebben naar zijn laatste rustplaats op het kerkhof in Oldenzaal.

Johan had een zeer gelovige levansinstelling. Zijn opmerking: 'overal schuilt wat goeds in' geeft duidelijk weer, hoe hij tegen mensen in de veranderingen in de maatschappij aankeek.

Door zijn vriendelijkheid kon hij met velen goed overweg. Johan kon goed luisteren, hij had een hekel aan onenigheid en ging daarom vaak discussies uit de weg.

Hij heeft samen met moeder hard moeten werken: er moest immers 'brood op de plank' komen.

Door zijn chronische ziekte heeft hij ook veel moeten vechten om er steeds weer bovenop te komen. Ondanks veel ziekte bleef hij een tevraden man.

Hij was gelukkig met zijn kleinkinderen, zijn dieren en met de natuur om hem heen. Hij vond er iets van Gods liefde in terug.

Bovenal was hij een dankbaar mens. De laatste dagen van zijn leven sprak hij deze gevoelens ook uit.

Bij het ontvangen van het Sacrament van de Zieken gaf hij die dankbaarheid weer met een enkel woord en zijn bekende glimlach: zo is het goed.

Als kinderen waren we blij, dat we papa de laatste weken thuis in ons midden mochten hebben. Moeders voortdurende aanwezigheid en onze dagelijkse zorg voor hem heeft hij erg gewaardeerd.

Wij geloven, dat papa nu gelukkig is bij God.

In ons hart, in onze levensduur, in onze gedachten zal hij voortleven.

Wij zijn U dankbaar voor uw meeleven bij de ziekte en het overlijden van mijn man, onze vader en opa.

F. Linderhof-Mensink
Kinderen en kleinkinderen